

Sygn. akt III KO 94/22

## **ZARZĄDZENIE**

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **A. R.**,

na posiedzeniu w dniu 27 października 2022 r.,

w przedmiocie rozważenia dopuszczalności wniosku skazanego o wznowienie postępowania wykonawczego zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKzw 606/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt III Kow 212/22, o odmowie udzielenia skazanemu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności,  
na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.

**zarządził**

**odmówić przyjęcia wniosku z uwagi na jego niedopuszczalność.**

### **UZASADNIENIE**

Sąd Apelacyjny w Krakowie przekazał według właściwości do Sądu Najwyższego dwa osobiste pisma skazanego A. R., w których ten wnioskował o wznowienie postępowania wykonawczego zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKzw 606/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt III Kow 212/22, o nieuwzględnieniu wniosku o udzielenie skazanemu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności.

Pismem z dnia 26 sierpnia 2022 r. skazany zwrócił się z wnioskiem o ustanowienie pomocy prawnej w niniejszej sprawie, z uwagi na brak możliwości poniesienia kosztów obrońcy z wyboru.

Należało odmówić przyjęcia wniosku skazanego A. R., abowiem nie jest dopuszczalne wznowienie postępowania wykonawczego w przedmiocie przerwy w wykonaniu kary. Wobec tej decyzji bezprzedmiotowy stał się także wniosek o wyznaczenie skazanemu obrońcy z urzędu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wykształcił się słuszny pogląd, że postępowanie w sprawach zakończonych postanowieniem o udzieleniu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności albo odmowie jej udzielenia nie podlega wznowieniu na podstawie przepisów rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2020 r., III KO 11/20; zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2016 r., II KO 7/16). Pogląd ten bazuje na ocenie kryterium „trwałości” rozstrzygnięcia i zasługuje na aprobatę. Niewątpliwie elementu trwałości pozbawione są te postanowienia wydawane w postępowaniu wykonawczym, następstwem których jest tylko pewne "przesunięcie w czasie" wykonywania kary czy innych środków. Postanowienie w przedmiocie przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności nie powoduje trwałego przekształcenia sposobu i trybu wykonywania kary lub innego środka, tylko (ewentualnie) modyfikuje czas jej wykonania. Udzielenie przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności nie rozstrzyga bowiem o istocie odpowiedzialności karnej skazanego, lecz jest jednym z fakultatywnych mechanizmów postępowania wykonawczego. Ponadto w określonych okolicznościach udzielona przerwa może być nawet odwołana.

Zgodnie z powyższym, postanowienie w przedmiocie przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności nie należy do kategorii postanowień kończących postępowanie sądowe, do których można stosować przepisy o wznowieniu postępowania. Tym samym w niniejszej sprawie wznowienie postępowania jest niedopuszczalne, co musiało skutkować wydaniem zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie tego postępowania (art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k.).

[as]

